

Sygn. akt I CSK 445/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

Protokolant Beata Rogalska

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 listopada 2013 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w części oddającej apelację co do rozstrzygnięcia o odsetkach od należności głównej oraz w części orzekającej o kosztach postępowania i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania;**
- 2. w pozostałym zakresie skargę kasacyjną oddala;**
- 3. pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie.**

UZASADNIENIE

Powód dochodził od Banku [...] S.A. odszkodowania w wysokości 195.802 zł z odsetkami za opóźnienie w związku z naruszeniem przez Bank przepisów w zakresie egzekucji z rachunku bankowego (art. 892 § 1 k.p.c.). Sąd Okręgowy zasądził to odszkodowanie po dokonaniu następujących ustaleń faktycznych

Powód jest wierzycielem I. K., uzyskał wobec niej tytuł wykonawczy, na podstawie którego komornik wszczął egzekucję wobec dłużniczki z rachunku bankowego prowadzonego przez pozwaną Bank. Zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie dokonywania wypłat posiadaczowi dotarło do Banku w dniu 3 marca 2008 r. Objęta tytułem należność powoda wynosiła 206 976 zł, a koszty egzekucji 24 930,976 zł. Pozwany Bank zwrócił się do komornika pismem z dnia 4 marca 2008 r. o podanie dodatkowych danych dotyczących osoby dłużnika (NIP, REGON, PESEL i in.) w celu dokonania „pozytywnej weryfikacji w systemie informatycznym Banku”. Pismo to komornik otrzymał w dniu 12 marca 2008 r. W dniach 3-11 marca 2008 r. dłużniczka pobrała ze swojego rachunku bankowego łącznie 195 082 zł. Prowadzona przeciwko niej egzekucja z innych składników majątkowych nie doprowadziła do uzyskania znaczących kwot, które pozwoliłyby pokryć przynajmniej należność odsetkową w wysokości 104 255,41 zł. Wobec dłużniczki prowadzono postępowanie o wyjawienie majątku, jest ona obecnie wpisana do rejestru dłużników niewypłacalnych. Nieskuteczna okazała się także egzekucja wobec współdłużnika S. K. Ponowne zajęcie rachunku bankowego dłużniczki nastąpiło w październiku 2010 r.; oddalono skargę Banku na to zajęcie. O nieskuteczności zajęcia rachunku dłużniczki w marcu 2008 r. i pobraniu z niego kwot pieniężnych powód i komornik dowiedzieli się w drugiej połowie 2011 r.

Pozwany Bank bronił się zarzutem, że w 2008 r. prowadził rachunki bankowe dla dwóch osób o takim samym imieniu i nazwisku, co uniemożliwiło dokonanie skutecznego zajęcia rachunku dłużniczki, bowiem niezbędne były dodatkowe dane dotyczące dłużnika, o których podanie Bank zwrócił się do komornika.

W ocenie Sądu Okręgowego, Bank uchybił obowiązkowi zajęcia rachunku bankowego dłużniczki (art. 890 § 1 k.p.c.). Zajęcie rachunku następuje bowiem

z chwilą otrzymania przez bank zawiadomienia o zajęciu i zakazie dokonywania wypłat do wysokości zajętej wierzytelności. Po zajęciu rachunku bank przekazuje niezwłocznie komornikowi zajęte kwoty lub zawiadamia ten organ w terminie 7 dni o istnieniu przeszkody uniemożliwiającej przekazywanie zajętej kwoty. Fakt prowadzenia przez pozwanego Banku rachunku bankowego dla innej osoby o takim samym imieniu i nazwisku nie miał znaczenia, bowiem przepisy k.p.c., obowiązujące w okresie zawiadomienia egzekucyjnym banku, nie przewidywały obowiązku bliższego oznaczania osoby dłużnika. Pozwany Bank miał informacje o tytule wykonawczym i adresach współdłużnika - I. K. i S. K. Od chwili otrzymania zawiadomienia o zajęciu rachunku był zobowiązany nie dokonywać bez zgody organu egzekucyjnego wypłat z zajętego rachunku. Tymczasem dłużniczka w okresie od 3 do 11 marca 2008 r. pobrała z rachunku bankowego kwoty pieniężne w dowolnym rozmiarze, a dopiero w dniu 12 marca 2008 r. do komornika dotarła informacja o problemie z identyfikacją osoby dłużnika. Świadczy to o rażącym niedbalstwie pracowników Banku w wykonywaniu obowiązków wynikających z zajęcia rachunku bankowego. Wierzyciel poniósł szkodę, która pozostawała w normalnym związku przyczynowym z naruszeniem tych obowiązków.

Zdaniem Sądu, odsetki za opóźnienie Banku przysługują powodowi od dnia 12 marca 2008 r., tj. po upływie 7 dni od dnia niezastosowania się przez Bank do wezwania komornika. Nie nastąpiło przedawnienie roszczenia odszkodowawczego powoda (art. 442¹ § 2 k.c.).

Sąd Apelacyjny oddalił apelację Banku, podzielając ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i jego zasadnicze oceny prawne. Sąd ten stwierdził, że obowiązujący w 2008 r. stan prawny nie przewidywał wymagania identyfikacji dłużnika poprzez wskazywanie dodatkowych danych dotyczących jego osoby, dane takie wynikają już z treści tytułu wykonawczego. Bank nie był uprawniony do samodzielnego decydowania o zajęciu rachunku, jeżeli prowadził rachunki dla większej ilości osób noszących to samo imię i nazwisko. W takiej sytuacji niezbędna jest blokada środków na wszystkich rachunkach tych osób do wysokości zajętej wierzytelności i zawiadomienie organu egzekucyjnego o istniejących komplikacjach oraz sugerowanie podania bliższych danych identyfikujących dłużnika. Nie doszło jednak do zablokowania żadnego z rachunków prowadzonych dla dwojga osób o tym

samym imieniu i nazwisku. W piśmie z dnia 4 marca 2008 r. pozwany Bank w ogóle nie informował komornika o prowadzeniu rachunków bankowych dla dwojga osób o tym samym imieniu i nazwisku, lecz prosił jedynie o podanie dodatkowych danych o dłużniku. Bank nie skorzystał z możliwości uruchomienia komunikacji takiej jak faks, telefon, zdecydował się na korespondencję pocztową, a ta dotarła do komornika dopiero po 8 dniach od sporządzenia pisma i podanie dodatkowych danych identyfikacyjnych.

W skardze kasacyjnej podnoszono naruszenie następujących grup przepisów - art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.; art. 890 § 1 k.p.c. w zw. z art. 797 § 1 k.p.c. oraz art. 889 § 1 k.p.c.; art. 892 § 1 k.p.c.; art. 415 k.c., art. 416 k.c. i art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 892 § 1 k.p.c., art. 890 § 1 k.p.c., art. 797 § 1 k.p.c. i art. 889 § 1 k.p.c.; art. 355 § 2 k.c.; art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c.; art. 54 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., nr 72, poz. 665 ze zm. dalej „prawo bankowe z 1997 r.”) w zw. z art. 361 § 2 oraz w zw. z art. 892 § 1 k.p.c.; art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 892 § 1 k.p.c.; art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c. i art. 892 § 1 k.p.c.; art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. oraz art. 118 k.c., a także w zw. z art. 892 § 1 k.p.c. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Nie było podstaw do twierdzenia, że został naruszony art. 328 § 2 k.p.c., ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia jednak - wbrew sugestii skarżącego - wymagania formalne przewidziane w tym przepisie, a przytoczone motywy rozstrzygnięcia mogły być poddane weryfikacji w postępowaniu kasacyjnym. Sąd Apelacyjny wyjaśnił prawidłowo deliktowy reżim odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Banku (art. 415 k.c.), analizował zasadnicze przesłanki tej odpowiedzialności, w tym - bezprawne zachowanie się Banku, rozważał też kwestię winy Banku i jej postać (art. 355 § 2 k.c.). Wbrew twierdzeniu skarżącego, sprawa została rozpoznana w granicach apelacji, także pod względem merytorycznym. Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie pełnego materiału dowodowego zebranego w postępowaniu

rozpoznawczym, dzieląc w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji (s. 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie doszło zatem do naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przy założeniu argumentacji prawnej podanej w skardze.

2. Sądy meriti przyjęły właściwy reżim odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Banku wobec egzekwującego wierzyciela. W sprawie tej rozstrzygano kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej Banku w związku z naruszeniem przepisów dotyczących obowiązków w zakresie egzekucji z rachunku bankowego i trafnie zastosowano ogólny model odszkodowawczej odpowiedzialności deliktowej tego podmiotu (art. 415 k.c.). Artykuł 892 k.p.c. nie tworzy samodzielnej podstawy tej odpowiedzialności, określa tylko płaszczyznę, w której może pojawić się bezprawne zachowanie się banku tj. gdy bank naruszy przepisy kształtujące obowiązki ogólne banku w zakresie egzekucji z rachunku bankowego, przy czym chodzi tu o obowiązki pojawiające się zarówno w fazie rozpoczęcia egzekucji z rachunku bankowego, jak i w toku jej trwania. Takie bezprawne działania banku uzasadniają przyjęcie deliktu po jego stronie (tzw. deliktu egzekucyjnego). Powinny wystąpić jeszcze dalsze przesłanki deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej banku w postaci szkody egzekwującego wierzyciela i związku przyczynowego pomiędzy tą szkodą i deliktem banku (art. 361 § 2 k.c.). Należy wyjaśnić, że odpowiedzialność odszkodowawczą banku na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 892 k.p.c. uzasadnia zasada winy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010 r., I CSK 707/09, nie publ.; w odniesieniu do odpowiedzialności pracodawcy w związku z egzekucją z wynagrodzenia za pracę, art. 886 § 3 k.p.c.). Nie ma podstaw do przyjmowania na tle art. 892 k.p.c. odpowiedzialności banku na zasadzie ryzyka. Kryteria należytej staranności banku powinny być ustalane przy przyjęciu jej profesjonalnego charakteru (art. 355 § 2 k.c.). Ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej banku, w tym - jego bezprawności oraz zawinienia w naruszeniu przepisów dotyczących obowiązków banku, obciąża poszkodowanego wierzyciela (art. 6 k.c.).

3. Podstawowe znaczenie w danej sprawie miało ustalenie tego, czy w świetle ustaleń faktycznych Sądów meriti można przyjąć, że pozwany Bank naruszył przepisy nakładające na ten Bank określone obowiązki w związku

z otrzymaniem od komornika na podstawie art. 889 § 1 k.p.c. zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego dłużniczki w dniu 3 marca 2008 r. Sąd Apelacyjny trafnie wskazał na te elementy stanu faktycznego, które jednak świadczyły o bezprawnym działaniu banku. Chodzi o umożliwienie dłużniczce - po otrzymaniu przez Bank zawiadomienia komornika - swobodnego dostępu do własnego rachunku bankowego przez kilka dni (od 3 do 11 marca 2008 r.) i podjęcia przez nią całej kwoty zgromadzonej na rachunku oraz ograniczenie się do wysłania listu do komornika pocztą pisma z dnia 4 marca 2008 r. o potrzebie „podania dodatkowych informacji dłużnika takich jak NIP, REGON, PESEL, etc. w celu dokonania pozytywnej weryfikacji w systemie informatycznym Banku” (k. 53 akt sprawy). Co więcej, we wspomnianym piśmie Banku nie było informacji o prowadzeniu w tym Banku rachunku bankowego innej osoby o takim samym imieniu i nazwisku. Takie postępowanie Banku stanowiło niewątpliwie naruszenie art. 890 § 1 k.p.c., ponieważ po otrzymaniu zawiadomienia o zajęciu bank - kontrahent egzekwowanego dłużnika powinien umożliwić posiadaczowi rachunku podejmowania kwot i przekazywać odpowiednie kwoty z rachunku komornikowi, a jeżeli wystąpiły przeszkody takiego przekazywania kwot, bank ma obowiązek powiadomienia o nich komornika. Taką przeszkodą może być też niemożność bliższej identyfikacji osoby dłużnika - posiadacza rachunku m.in. w sytuacji, w której w danej jednostce organizacyjnej banku prowadzone są rachunki bankowe dla innych osób o identycznym imieniu i nazwisku, a brak dodatkowych danych (np. adresu, innych danych dostępnych dla banku) uniemożliwia bankowi wykonania zawiadomienia komorniczego. Mimo że skierowane do banku zawiadomienie komornicze wywołuje skutki ex lege, pozwany Bank nie tylko nie zastosował się do jego treści, a jednocześnie nie poinformował komornika o istnieniu wspomnianych przeszkód w wykonywaniu zajęcia w postaci przekazywania odpowiednich kwot z zajętego rachunku.

Sąd Apelacyjny trafnie zauważył, że ocena odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Banku powinna uwzględniać stan prawny, w którym doszło do powstania szkody po stronie powoda. Nie obowiązywała wówczas jeszcze ustawa z dnia 10 maja 2013 r. o zmianie ustawy - k.p.c. (Dz.U. z 2013 r., nr 654). Przepisy o egzekucji z rachunku bankowego (art. 889 i n. k.p.c.)

nie przewidywały wymagania identyfikacji dłużnika egzekwowanego w wyniku wskazania dodatkowych danych dotyczących jego osoby niż te, które wynikały z treści wystawionego tytułu wykonawczego. W odniesieniu do samego rachunku bankowego nie jest niezbędne jego oznaczenie w zawiadomieniu komorniczym (art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zawiadomienie o egzekucji skierowane do banku stanowi czynność egzekucyjną i co do zasady nie może być dodatkowo jeszcze - jeżeli jest w pełni legalnie- samodzielnie weryfikowane przez bank prowadzący rachunek dłużnika z tym założeniem, że skutki prawne zajęcia pojawią się po dopiero po takiej weryfikacji. Odmienne stanowisko podważa jurydyczny i pragmatyczny sens egzekucji z rachunku bankowego, skoro także dłużnik zawiadamiany jest przez komornika o dokonanym zajęciu jego rachunku (art. 889 § 1 pkt 2 k.p.c.). Jeżeli po otrzymaniu przez bank zawiadomienia komorniczego o zajęciu na podstawie art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z jego treścią dojdzie do odmowy przez bank wypłaty innemu posiadaczowi rachunku niż egzekwowany dłużnik, (art. 725 k.c.), to bank będzie mógł - w ewentualnym procesie odszkodowawczym wytoczonym mu przez tego posiadacz - bronić się zarzutem braku bezprawności działania (ewentualnie brakiem winy), skoro we właściwy sposób doszło w pewnym okresie do wykonania zawiadomienia komorniczego. Ryzyko uniemożliwienia dysponowania własnym rachunkiem przez osoby niebędące egzekwowanymi dłużnikami nie musi zatem obciążać banku (por. art. 727 k.c.), a otwiera się tu może skierowania roszczenia odszkodowawczego, np. wobec komornika (art. 23 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji; Dz.U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zm.). Spowodowane zawiadomieniem komorniczym skutki zajęcia egzekucyjnego następują jedynie w stosunku do dłużnika wskazanego w tytule wykonawczym, a nie wobec osoby trzeciej noszącej identyczne nazwisko i imię jak dłużnik. Wobec osoby trzeciej pojawia się jedynie stan niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez bank (art. 471 k.c.), za którego spowodowanie bank nie musi odpowiadać. Należy zatem stwierdzić, że przedstawione w skardze kasacyjnej stanowisko mające świadczyć o wyłączeniu bezprawnego działania pozwanego banku, gdy bank - domagając się weryfikacji dłużnika - nie postępował zgodnie z zawiadomieniem, bowiem miał na

względnie ochronę interesów także innego posiadacza rachunku, nie może być uznane za decydujące. Podjęta przez bank prowadzący rachunek bankowy egzekwowanego dłużnika samodzielna weryfikacja osoby tego dłużnika po otrzymaniu do komornika zawiadomienia o zajęciu rachunku i zakazie wypłat (art. 890 § 1 k.p.c.) nie wstrzymuje skutków zajęcia rachunku dłużnika i nie wyłącza bezprawności działania banku, który umożliwia dłużnikowi podejmowanie kwot z zajętego już rachunku.

4. Ustalenia faktyczne usprawiedliwiają wniosek o możliwości przypisania Bankowi winy w postaci nawet rażącego niedbalstwa (art. 355 § 2 k.p.c.). Sąd Apelacyjny trafnie wskazał na to, że Bank dysponował dodatkowymi danymi umożliwiającymi identyfikację osoby dłużnika, ponieważ w zawiadomieniu komorniczym wskazywano na dwóch dłużników objętych tytułem wykonawczym, a pozwany znalazł adres drugiego dłużnika (małżonka dłużniczki) zgodny z adresem dłużniczki. Bank miał możliwość dalszej, samodzielnej weryfikacji dłużnika już przy podjęciu kwot z rachunku w pierwszym dniu zajęcia (także w zakresie ustalenia aktualnego jego adresu). W dodatku nie skorzystał z tzw. szybkich środków komunikowania się z komornikiem (fax, telefon), a wybrał formę zwykłej korespondencji listowej, wiedząc, że komornik o zajęciu rachunku informuje także jego posiadacza (art. 889 § 1 pkt 2 k.p.c.).

5. Dłużniczka podjęła z zajętego rachunku bankowego kwotę, którą egzekwujący wierzyciel uznał za odpowiadającą wyrządzonej mu szkodzie, ponieważ uniemożliwiło mu to uzyskanie w tej wysokości zaspokojenia należności objętej tytułem wykonawczym i dochodzonej właśnie ramach egzekucji z rachunku bankowego dłużniczki. Taka sytuacja potwierdza fakt poniesienia wskazanego uszczerbku majątkowego, skoro - jak ustalono - prowadzona następnie egzekucja z innych składników majątkowych nie doprowadziła do uzyskania znaczących kwot, pozwalających nawet na uzyskania zaspokojenia należności odsetkowych. Ostatecznie umorzono egzekucję jako bezskuteczną także wobec współdłużnika powoda. Egzekwujący wierzyciel utracił więc w sposób definitywny możliwość zaspokojenia egzekucyjnego należności z rachunku bankowego rozmiarze podjętych z rachunku kwot. Trzeba stwierdzić, że wspomniany uszczerbek majątkowy powoda istniał już w chwili wyrokowania (art. 316 k.p.c., art. 361 § 2

k.c.). Nie ma znaczenia zatem to, że przeciwko dłużniczce toczy się jeszcze postępowanie egzekucyjne na rzecz wierzyciela, nie zostało ono zakończone i istnieje jeszcze potencjalnie możliwość uzyskania zaspokojenia z majątku dłużnika. Wierzyciel egzekwujący nie ponosiłby oczywiście szkody w zakresie, w jakim doszłoby do zaspokojenia już egzekwowanej wierzytelności w toku dalszych czynności egzekucyjnych.

6. Należy podzielić stanowisko skarżącego, że przy określaniu rozmiaru szkody należało brać pod uwagę przywilej egzekucyjny posiadaczy rachunków oszczędnościowych, określony w art. 54 § 1 prawa bankowego z 1997 r. Przepis ten określa kwotę wolną od zajęcia egzekucyjnego i posiadacz rachunku może tą kwotą dysponować niezależnie od dokonanego zajęcia rachunku na podstawie art. 889 k.p.c. Jeżeli w skardze kasacyjnej podniesiono zarzut nieuwzględnienia tego przywileju egzekucyjnego przy ustalaniu rozmiaru szkody powoda, to należy twierdzić, że z ustaleń Sądów meriti nie wynikało, iż doszło do zajęcia rachunku oszczędnościowego w rozumieniu art. 54 ust. 1 prawa bankowego. Ponadto gdyby nawet założyć, że zawiadomienie komornicze z dnia 3 marca 2008 r. odnosiło się do rachunku oszczędnościowego dłużnika, to należałoby przyjąć, że pozwany Bank nie mógłby powoływać się - przy określaniu wysokości szkody - na wspomniany przywilej egzekucyjny posiadacza wówczas, gdy sam własnym działaniem (wbrew treści zawiadomienia) dopuścił np. do zmiany charakteru rachunku bankowego (np. do ulokowania kwot z podjętych lokat oszczędnościowych na rachunku nie objętym przywilejem egzekucyjnym).

7. Sądy meriti ustaliły, że powód dowiedział się o powstałej szkodzie i podmiocie wyrządzającym szkodę w drugiej połowie 2011 r., a nie w okresie wcześniejszym (tj. w 2008 r.), jak to sugeruje skarżący (s. 27 skargi). Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi Sądów meriti w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c. Nie doszło jeszcze zatem do przedawnienia roszczenia odszkodowawczego powoda wobec Banku (art. 442¹ § 1 k.c.).

Podzielić należy natomiast zastrzeżenia skarżącego dotyczące przyjętego w wyrokach Sądów meriti okresu opóźnienia Banku w zakresie spełnienia świadczenia obejmującego naprawienia szkody (art. 481 k.c.). Odsetki za

opóźnienie zasądzone zostały bowiem już od dnia 12 marca 2008 r., tj. po upływie 7 dni od daty niehonorowania przez Bank zawiadomienia komorniczego z dnia 3 marca 2008 r. Nawiązano tu niewątpliwie do ustawowego terminu wykonania zawiadomienia komorniczego, przewidzianego w art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu obu wyroków brak bliższej motywacji takiego stanowiska, trzeba jednak uznać je za nietrafne i przyjąć, że w okolicznościach danej sprawy roszczenie powoda o naprawienie szkody powstało w ramach zobowiązania Banku o nieoznaczonym terminie spełnienia świadczenia i w związku z tym wymaga określonego wezwania sprawcy szkody do wykonania zobowiązania (art. 455 k.c.). W każdym razie niezrozumiałe pozostaje rozwiązanie obu Sądów, w którym bieg przedawnienia roszczenia odszkodowawczego (art. 442¹ § 1 k.c.) rozpoczynałby się później niż początek biegu opóźnienia Banku z uczynieniem zadość temu roszczeniu (art. 481 k.c.).

Z tej sytuacji SN - dzieląc zarzut naruszenia art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c. - uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oddalenia apelacji w przedmiocie rozstrzygnięcia o odsetkach zaóźnienie i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz oddalił skargę kasacyjną Banku w pozostałym zakresie. Pozostałe zarzuty naruszenia prawa materialnego, zmierzające do wykazania niewystąpienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, braku winy Banku, oznaczenia zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej oraz przedawnienia roszczenia powoda Sąd uznał za nieuzasadnione, co oznaczało konieczność utrzymania rozstrzygnięcia w zakresie zasądzenia należności głównej jako odszkodowania na rzecz powoda.